

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Michaela Nipperta a soudců JUDr. Jiřího Körblera a JUDr. Čestmíra Slaného ve věci

žalobkyně: **PhDr. Magdalena J.**, narozená dne xxx
bytem xxx
zastoupená advokátem JUDr. Tomášem Hlaváčkem
sídlem Kořenského 15/1107, 150 00 Praha 5

proti
žalovanému: **Česká republika - Ministerstvo pro místní rozvoj**
sídlem Staroměstské nám. 6, 110 15 Praha 1

o zaplacení 116 863 Kč s příslušenstvím

k odvolání žalobkyně proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 22. června 2018,
č. j. 17 C 160/2017-69,

takto:

- I.** Řízení o odvolání žalobkyně proti výrokům I., III. a V. rozsudku soudu prvního stupně se **zastavuje**.
- II.** Rozsudek soudu prvního stupně se ve výrocích III. a IV. **potvrzuje**.
- III.** Rozsudek soudu prvního stupně se ve výrocích I., II. a ve výroku V. v rozsahu řízení o odškodnění nemajetkové újmy **zrušuje** a v tomto rozsahu se věc **vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.
- IV.** Žalobkyně je povinna zaplatit žalované České republice – Ministerstvu pro místní rozvoj do tří dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení o náhradě škody ve výši 11 011 Kč s příslušenstvím před soudy obou stupňů ve výši 1 146,60 Kč.

Odůvodnění

1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně uložil žalované, aby zaplatila žalobkyni částku 89 920 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně od 1. 12. 2017 do zaplacení (výrok I.); co do částky 15 931,50 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně od 1. 12. 2017 do zaplacení žalobu zamítl (výrok II.); uložil dále žalované, aby žalobkyni zaplatila částku 3 993 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně od 1. 12. 2017 do zaplacení (výrok III.); v rozsahu částky 7 018 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně od 1. 12. 2017 do zaplacení žalobu zamítl (výrok IV.); uložil žalované, aby žalobkyni zaplatila náhradě nákladů řízení 20 570 Kč (výrok V.).
2. Žalobkyně žalobu odůvodnila tím, že jí nezákonným rozhodnutím a nesprávným úředním postupem stavebních úřadů Xxx v řízení o udělení souhlasu s oplocením části pozemku v jejím vlastnictví parc. č. xxx na hranici s pozemkem parc. č. xxx v k. ú. a obci Xxx vznikla škoda, a to s ohledem na nepřiměřenou délku správního řízení trvající pět a půl roku a za náklady vynaložené účelně na odstranění nesprávného úředního postupu ve smyslu zákona č. 82/1998 Sb.
3. Žalovaná navrhlá zamítnutí žaloby s odůvodněním, že žalobkyně neprokázala, že by jí nesprávným úředním postupem správního orgánu byla způsobena škoda a že v souladu se správním řádem si každý účastník nese své náklady sám a ve správním řízení není dána povinnost být zastoupen právním zástupcem.
4. Soud prvního stupně při svém rozhodování vycházel z nesporného průběhu správního řízení, přičemž na základě provedeného dokazování vzal za prokázané, že řízení před správním orgánem o udělení souhlasu s oplocením pozemku ve vlastnictví žalobkyně bylo zahájeno na návrh žalobkyně dne 31. 5. 2011 podaného u Stavebního úřadu Městského úřadu Xxx a bylo pravomocně ukončeno rozhodnutím Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 30. 11. 2016, č. j. 178126/2016/KUSK, které nabylo právní moci dne 20. 12. 2016. Celková délka řízení tak činila pět let a šest měsíců, přičemž v průběhu řízení došlo ze strany žalobkyně k podání několika opravných prostředků a podnětů k přijetí opatření proti nečinnosti, které byly dále specifikovány v odůvodnění napadeného rozhodnutí, a na které odvolací soud pro stručnost v podrobnostech odkazuje.
5. S poukazem na § 13 odst. 1 a 2, § 31a a § 32 odst. 3 zákona č. 82/1998 Sb., článek 6 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), stanovisko občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu České republiky ze dne 13. 4. 2011, sp. zn. Cpjn 206/2010, a rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 9. 2015, sp. zn. 30 Cdo 344/2014 soud prvního stupně dospěl k závěru, že nárok žalobkyně je zčásti důvodný, neboť na daný případ lze aplikovat článek 6 Úmluvy. Předmětem posuzovaného správního řízení totiž bylo povolení stavby – oplocení pozemku a došlo k soudnímu přezkumu, přičemž nemajetková újma vzniklá žalobkyni se presumuje a žalovaná ji v rámci řízení žádným způsobem nevyvrátila. K tomu dále odkázal na názor uvedený v usnesení Městského soudu v Praze ze dne 21. 6. 2018, č. j. 17 Co 151/2018-129, a na nález Ústavního soudu ze dne 25. 7. 2017, sp. zn. I ÚS 2330/16. Uzavřel tedy, že v posuzovaném správním řízení bylo zasaženo do vlastnického práva žalobkyně garantovaného čl. 11 zákona č. 2/1993 Sb., Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), které bylo omezeno nemožností její majetek chránit oplocením a žalobkyně byla v nakládání se svým pozemkem limitována po dobu pěti a půl let, kdy nemohl být její pozemek oplocen a žalobkyně tak byla ve stále nejistotě ohledně výsledku řízení. Vůči žalobkyni se tedy podle názoru soudu prvního stupně jednalo o řízení, které mělo přímý vliv na způsob výkonu jejího vlastnického práva.
6. Dále vzal soud prvního stupně v úvahu, že předmětem řízení bylo rozhodnutí o oplocení pozemku ve vlastnictví žalobkyně, že délku řízení nebylo lze možné posuzovat podle procesních okolností, které v řízení nastaly, a že délka řízení musí být odpovídající náročnosti a složitosti

předmětu řízení. V této souvislosti vycházel z názoru, že skutečnost, že žalobkyně využila svého práva bránit se vůči rozhodnutím správního orgánu pomocí opravných prostředků, nemůže být kladena k její tíži, neboť se jedná o právo vyplývající z Listiny, přičemž délka posuzovaného řízení v trvání pěti a půl let byla zcela nepřiměřená typové náročnosti jeho předmětu, listinným důkazů a spisovému materiálu stavebního úřadu Městského úřadu Říčany. Soud prvního stupně pak posoudil jednání daného správního úřadu za jednání v rozporu s principy dobré správy a ostatními zásadami správního řízení a konstatoval, že byl dán nesprávný úřední postup v podobě nepřiměřené délky správního řízení.

7. Pokud se týká nemajetkové újmy ve výši 105 851,50 Kč, soud prvního stupně dospěl k závěru, že je na místě přiznat žalobkyni odškodnění za nepřiměřenou délku správního řízení od 31. 5. 2011 do 20. 12. 2016, tedy v délce pěti let a šesti měsíců a devatenácti dnů, v peněžité formě. V tomto ohledu vzal v úvahu, že délka řízení byla způsobena mimořádností celé situace, kdy v důsledku vad řízení a následné obrany žalobkyně došlo k prodloužení řízení a opakovanému rozhodování v linii soudní i správní, což podle jeho názoru nemůže jít k tíži žalobkyně, která měla právo na to, aby její věc byla řádně a včas projednána a skončena. Dále přihlédl k tomu, že daný typ správního řízení není nikterak neobvyklý a že se jedná o zcela běžné řízení, které by mělo být skončeno během několika měsíců, přičemž zhodnotil přístup správního úřadu.
8. Ohledně výše odškodnění vycházel ze stanoviska Nejvyššího soudu sp. zn. Cjpn 206/2010 a za přiměřenou základní částku vzal 18 000 Kč za každý rok řízení, neboť celková délka posuzovaného řízení byla nepřiměřeně dlouhá, nikoli extrémní, přičemž za první dva roky činila základní částka 9 000 Kč za jeden rok, za třetí až pátý rok 18 000 Kč, za poslední šest a půl měsíce poměrně 9 750 Kč, tedy celkem 81 750 Kč. Soud prvního stupně dále přihlédl ke kritériím uvedeným v § 31a odst. 3 zákona č. 82/1998 Sb., přičemž dovedl, že posuzované řízení mělo pro žalobkyni zvýšený význam, neboť bylo omezeno její vlastnické právo. Dále zohlednil skutečnost, že nepřiměřenou délku řízení zapříčinil postup orgánů veřejné moci, kdy i přes opakovanou podání žalobkyně směřující k nápravě k nápravě nedošlo a že se jednalo o typově jednoduché řízení. Z těchto důvodů základní částku zvýšil o 10 %, tj. o 8 175 Kč.
9. Soud prvního stupně tedy žalobkyni na náhradu nemajetkové újmy za nepřiměřenou délku správního řízení přiznal částku 89 920 Kč, a to se zákonným úrokem z prodlení za dobu od 1. 12. 2017 (ode dne následujícího uplynutí lhůty k předběžnému projednání nároku) do zaplacení, o kterém rozhodl podle § 1970 o. z. ve spojení s nařízením vlády č. 351/2013 Sb.
10. Ve zbytku nároku žalobkyně ve výši 15 931,50 Kč s příslušenstvím soud prvního stupně žalobu jako nedůvodnou zamítl.
11. Ohledně výše náhrady škody spočívající v náhradě nákladů vynaložených žalobkyní za právní zastoupení, dospěl soud prvního stupně k závěru, že byl důvodný pouze částečně a přiznal náhradu nákladů za právní zastoupení v řízení o oplocení pozemku, neboť v případě řízení týkajícího se odstranění plynovodu, jež bylo jakousi „předběžnou otázkou“ ve vztahu k předmětu posuzovaného řízení, se jednalo o řízení, jež nebylo imanentní součástí řízení o povolení oplocení pozemku, a proto o jeho nákladech nebylo možné v tomto řízení rozhodovat. Přihlédl rovněž ke specifčnosti celého řízení a neposkytnutí podpory ze strany správního orgánu s tím, že využití právní pomoci k tomu, aby mohlo být řízení včas a řádně skončeno, bylo účelné. Soud prvního stupně tedy s odkazem na § 2953 o. z. (správně zjevně § 2952 o. z. – pozn. odvolacího soudu) žalobkyni přiznal náhradu nákladů za zastoupení za tři úkony realizované v rámci řízení o oplocení pozemku, a to za žádost o opatření proti nečinnosti ze dne 20. 11. 2014, za odvolání proti usnesení o přerušování řízení ze dne 4. 5. 2015 a za podnět na ochranu proti nečinnosti ze dne 20. 7. 2015, ve smyslu § 10 vyhlášky č. 117/1996 Sb. v celkové výši 3 993 Kč.
12. Ve zbytku částky požadované škody ve výši 7 018 Kč - náklady za právní zastoupení ve správním řízení o odstranění plynovodu - soud prvního nárok žalobkyně zamítl.

13. Výrok o nákladech řízení byl odůvodněn § 142 odst. 1 o. s. ř.
14. Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně včasné odvolání, které však ohledně výroků I., III. a V. vzala zpět. Ve svém odvolání uvedla důvody, pro které odvolání proti zamítavým výrokům podala. Především soudu prvního stupně vytkla, že mechanicky aplikoval stanovisko Nejvyššího soudu sp. zn. Cpjn 206/2010, aniž by se vypořádal s její argumentací ohledně nutnosti odchýlení se od tohoto názoru s ohledem na specifčnost daného případu, kdy zákonná lhůta pro vydání správního rozhodnutí činila dva měsíce, lhůta pro podání odvolání patnáct dnů, lhůta pro předání spisu odvolacímu orgánu třicet dnů a lhůta pro vyřízení odvolání opět dva měsíce, a proto řádně vedené správní řízení mělo i s řízením o opravném prostředku skončit o nejméně dva týdny dříve, než po šesti měsících. K tomu poukázala na rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 29. 11. 2017, č. j. 53 Co 339/2017-139. Navrhla proto, aby jí přiznaný nárok byl zvýšen o částku 13 500 Kč. Nesouhlasila dále se soudem prvního stupně, pokud zkrátí její nárok za náklady vzniklé v souvislosti s jejím právním zastoupením ve správním řízení o odstranění plynovodu, neboť odstraňovací řízení bylo součástí celkového řízení a navrhla, aby v této části bylo zcela vyhověno jejímu návrhu.
15. Žalovaná podala odvolání proti vyhovujícím výrokům napadeného rozsudku. V obsáhlém zdůvodnění zejména zdůraznila, že na posuzované správní řízení vedené podle stavebního zákona nelze bez dalšího vztáhnout judikaturu ESPL a Ústavního soudu ani závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 344/2014, na které soud prvního stupně poukazoval, neboť v daném případě se nejedná o spor o vlastnické právo k pozemku žalobkyně, kdy žalobkyně měla prokázat, že její stavba je v souladu s právními předpisy a existence nebo rozsah jejich vlastnických práv k pozemku nebyla povolovacím řízením o umístění částečného oplocení pozemku nijak dotčena. Z tohoto důvodu by neměla být nemajetková újma pokládána za danou, ale žalobkyně by měla tvrzenou újmu a příčinnou souvislost mezi ní a nesprávným úředním postupem nebo nezákonným rozhodnutím uvést a odůvodnit. K tomu podotkla, že prvotní příčina ovlivnění délky řízení je na žadateli a jeho postupu při podání žádosti, která by měla být v souladu s požadavky stanovenými stavebním zákonem. Vytkla dále soudu prvního stupně, že nepřihlédl ke skutečnosti, že žalobkyně podala žádost o umístění stavby, jejímuž povolení bránilo umístění stavby plynovodu v předmětném pozemku a že o odstranění stavby plynovodu bylo k žalobě žalobkyně z roku 2010 rozhodnuto až rozsudkem ze dne 18. 12. 2015, přičemž teprve po tomto rozsudku a doplnění podkladů, bylo možné ve smyslu stavebního zákona věc řádně posoudit a vydat povolení k umístění záměru. V tomto ohledu dodala, že žalobkyně nepodala žádost o územní souhlas v souladu se stavebním zákonem, čímž přispěla podstatnou měrou k prodloužení rozhodnutí. Nesouhlasila ani se závěrem o typově jednoduchém řízení a se stanovenou základní částkou 18 000 Kč za jeden rok trvání řízení s tím, že podle jejího názoru bylo nedostatečné odůvodnění závěru, že jiné odškodnění než finanční nepovažoval soud prvního stupně za vhodné. Následně stručně popsala průběh posuzovaného správního řízení s poukazem na dvě soudní řízení a rozhodování dvou správními orgány s tím, že z něj nebylo lze seznat, že by stavební úřad nedodržel lhůtu stanovenou správní řádem. Namítla dále, že vlastnické právo žalobkyně k pozemku nebylo posuzovaným řízením nijak dotčeno, neboť se v něm nejednalo o existenci nebo rozsah vlastnického práva a v případě stavby by ani nedošlo k zápisu vlastnického práva ke stavbě do veřejného rejstříku, neboť se jednalo jen o částečné oplocení pozemku. Poukázala rovněž na množství vedených správních řízení žalobkyní a vyjádřila názor, že bylo lze pochybovat o zvýšeném významu pro žalobkyni zrovna v případě tohoto řízení, kdy v místě pozemků nemá žalobkyně trvalé bydliště, na předmětném ani sousedním pozemku není umístěna žádná jiná stavba v jejím vlastnictví a pozemek není, respektive nebyl nijak využíván a navíc v současné době není v jejím vlastnictví ani sousední pozemek. Podle žalované se tak soud prvního stupně nevypořádal s objektivními skutečnostmi, které bránily stavebnímu úřadu vést správní řízení a nevzal ani v potaz jednání žalobkyně.

Uzavřela pak, že v rámci skutkových okolností bylo naprosto zjevné, že žalobkyně nemohla trpět pocitem nejistoty ohledně výsledku řízení, když v době podání žádosti o územní souhlas věděla, že správní orgán v tomto řízení nemohl její záměr umístit bez toho, aniž by byla vyřešena otázka ohledně plynovodu. Navrhla tedy, aby byl napadený rozsudek změněn tak, aby žaloba byla v plném rozsahu zamítnuta, popřípadě, aby byl v napadené části zrušen a věc byla vrácena soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

16. Žalobkyně k odvolání žalované uvedla, že žalovaná nepřipustně směšuje právo veřejné a právo soukromé a že v posuzovaném řízení nebylo nutno nic dokládat, přičemž ve vztahu k plynovodu, který fakticky zasahoval do jejího pozemku, se z její strany jednalo o plnění všeobecné prevenční povinnosti, kdy fatálně stavební úřad. Ohledně průběhu soudního správního řízení namítla, že žalovaná hrubě zkreslila obsah soudního dokazování a že se nalézací soud se skutečnostmi, které bránily stavebnímu úřadu vést správní řízení, vypořádal řádně. Navrhla tedy, aby byl rozsudek ve výrocích I. a III. potvrzen jako věcně správný.
17. Žalovaná se také -podrobně- vyjádřila k odvolání žalobkyně, přičemž zdůraznila, že žalobkyně při poukazu na předpokládanou délku správního řízení v trvání šesti měsíců zcela pominula skutečnost, že žádost o vydání územního souhlasu byla podána dne 31. 5. 2011 a z důvodu nesouladu se stavebním zákonem byla překloupena do územního řízení usnesením ze dne 8. 6. 2011, kdy současně byla žalobkyně vyzvána k doplnění podání a řízení bylo usnesením ze dne 8. 6. 2011 přerušeno, přičemž k prodloužení řízení došlo následně z důvodu podání žaloby žalobkyně proti rozhodnutí krajského úřadu ze dne 15. 2. 2012. K tomu opět stručně popsala průběh posuzovaného správního řízení s tím, že podstatnou měrou k délce řízení nepřispělo projednání věci samé správním orgánem, ale projednání věci samé a věci související. Souhlasila pak se zamítnutím požadované jako náhrady škody ve výši 7 018 Kč. Zopakovala dále, že vyhovění žádosti žalobkyně o oplocení pozemku již při podání žádosti bránilo to, že (1) umístění jejího záměru nebylo v souladu s územním plánem, (2) její podání nebylo v souladu s náležitostmi předepsanými stavebním zákonem a (3) žádost byla v rozporu se zákonem č. 458/2000 Sb., což následně rozvedla, přičemž zdůraznila, že nebylo na stavebním úřadu, aby ve věci neoprávněné stavby plynovodu na pozemku žalobkyně rozhodoval, ale že bylo nutno vyčkat rozhodnutí soudu, jak o neoprávněné stavbě rozhodne. Nesouhlasila tedy se závěrem soudu prvního stupně, že by postupem správního orgánu vznikla žalobkyni tvrzená nemajetková újma, neboť o umístění plynovodu jako překážce pro umístění stavby oplocení pozemku věděla ještě před podáním žádosti o územní souhlas. Odkázala dále na závěry rozsudku Krajského soudu v Praze sp. zn. 45 A 23/2012 s tím, že žalobkyně podala žádost o umístění stavby po té, co nedošlo k dohodě s obcí o odkupu pozemku a že následně, kdy rozhodnutí o umístění oplocení nabylo právní moci dne 20. 12. 2016, přešel pozemek parc. č. xxx v k. ú. Xxx na základě kupní smlouvy ze dne 7. 4. 2017 do vlastnictví obce Xxx. V této souvislosti vyjádřila důvodné pochybnosti o tom, zda vůbec bylo záměrem žalobkyně realizovat oplocení pozemku. Podle sledu všech uvedených událostí nebylo lze pokládat celou věc za standardní záležitost ve smyslu zákona č. 82/1998 Sb. a nebylo možné ani mít za to, že by ve smyslu zákona vznikla žalobkyni tvrzená újma, kterou by bylo nutno kompenzovat v požadované formě a výši.
18. K vyjádření žalované se také žalobkyně obsáhle vyjádřila, přičemž zdůraznila, že jí svévolně vedeným správním řízením vznikla nemajetková újma nejen z důvodu nejistoty výsledku, ale také v důsledku ztráty víry v existenci právního státu a ve služební charakter výkonu veřejné moci. Dále podrobně vyvracela názory žalované uvedené v jejím vyjádření s tím, že ze strany žalované se jednalo také o nepatřičné spekulace.
19. V reakci na vyjádření žalobkyně žalovaná doplnila své odvolání a vyjádření dalším podáním, ve kterém především namítla, že pokud soud prvního stupně došel k právnímu názoru, že se na danou kauzu aplikuje čl. 6 Úmluvy, respektive § 13 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., neměl jednat s Ministerstvem pro místní rozvoj ale s Ministerstvem financí, k čemuž odkázala na ustálenou judikatura Nejvyššího soudu. Současně však zopakovala a obsáhle odůvodnila své námitky o

neaplikovatelnosti čl. 6 Úmluvy na daný případ. Odkázala rovněž na závěry uvedené v rozsudku Městského soudu ze dne 27. 9. 2018, č. j. 20 Co 162/2018-198, ve skutkově obdobné věci a zopakovala též svoji argumentaci, že stavební úřad v posuzované věci nemohl jednat jinak a že nemohl tak ovlivnit délku správního řízení, která spočívala na skutečnostech, jejichž existence si žalobkyně od počátku řízení byla vědoma.

20. S ohledem na zpětvzetí odvolání odvolací soud postupoval ve smyslu § 207 odst. 2 o. s. ř. a řízení o odvolání žalobkyně proti výrokům I., III. a V. rozsudku soudu prvního stupně zastavil.
21. Odvolací soud pak přezkoumal rozsudek v napadených výrocích ve smyslu § 212 a § 212a odst. 1 a 5 ve spojení s § 214 odst. 1 o. s. ř.
22. Soud prvního stupně provedl řádné dokazování, na základě kterého byl řádně zjištěn skutkový stav, podle kterého bylo možné ve věci rozhodnout a v tomto ohledu lze v podrobnostech odkázat na odůvodnění napadeného rozsudku.
23. Odvolací soud souhlasil se závěrem soudu prvního stupně, že na daný případ dopadá článek 6 Úmluvy, neboť bylo lze dovodit, že v posuzovaném řízení bylo zasaženo do vlastnického práva žalobkyně, kdy byla po dobu trvání předmětného správního řízení limitována v nakládání s jejím majetkem, pokud svůj pozemek po danou dobu nemohla ochránit jeho oplocením.
24. Pro daný případ ale bylo relevantní, že žalobkyně v žalobě uplatnila dva samostatné nároky – odškodnění nemajetkové újmy za nepřiměřenou délku správního řízení vedeného nejen před správními orgány, ale také před soudy, a náhradu škody spočívající v nákladech za její právní zastoupení ve správním řízení.
25. S ohledem na stávající judikaturu Nejvyššího soudu, k čemuž lze odkázat na rozsudek ze dne 15. 7. 2015, sp. zn. 30 Cdo 1382/2014, který je dostupný na <http://www.nsoud.cz>, pak v řízení o náhradu nemajetkové újmy mělo za žalovanou ve smyslu § 6 odst. 3 zákona č. 82/1998 Sb. jednat Ministerstvo financí a nikoli Ministerstvo pro místní rozvoj, se kterým jednal soud prvního stupně.
26. Odvolací soud tedy uzavřel, že v řízení o náhradu nemajetkové újmy před soudem prvního stupně došlo k takovým vadám, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci a za odvolacího řízení nemohla být zjednána náprava, a proto rozsudek v napadených výrocích ve věci samé I. a II., jakož i v závislém nákladovém výroku V. v rozsahu řízení o odškodnění nemajetkové újmy podle § 219a odst. 1 písm. a) o. s. ř. zrušil a v tomto rozsahu věc podle § 221 odst. 1 písm. a) o. s. ř. vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.
27. Pokud se týká řízení o náhradu škody spočívající v nákladech vynaložených žalobkyní za její právní zastoupení v posuzovaném správním řízení, odvolací soud tuto část žaloby, jak již bylo výše uvedeno, posoudil jako samostatný nárok, ve kterém soud prvního stupně správně jednal s Ministerstvem pro místní rozvoj jako příslušným orgánem státu ve smyslu § 6 odst. 2 písm. b) zákona č. 82/1998 Sb.
28. Soud prvního stupně v této části žaloby dospěl ke správnému závěru, že nárok žalobkyně byl důvodný jen částečně, a to za tři úkony právní služby učiněné právním zástupcem žalobkyně v řízení o oplocení pozemku. Odvolací soud zcela souhlasil s tím, že ve smyslu § 31 zákona č. 82/1998 Sb. nebyly dány podmínky pro přiznání náhrady nákladů za právní zastoupení v řízení o odstranění plynovodu, neboť se nejednalo o řízení, které by bylo součástí posuzovaného řízení o oplocení pozemku. V tomto ohledu pak odvolací soud v podrobnostech odkazuje na odůvodnění napadeného rozsudku s tím, že soud prvního stupně správně ve výroku III. žalobkyni přiznal zákonný úrok z prodlení od 1. 12. 2017 do zaplacení ve smyslu § 1970 o. z. ve spojení s § 14 a 15 zákona č. 82/1998 Sb. a § 2 nařízení vlády č. 351/2013 Sb.
29. Ze shora uvedeného důvodu odvolací soud podle § 219 o. s. ř. rozsudek soudu prvního stupně v napadených výrocích III. a IV. jako věcně správně potvrdil.

30. Odvolací soud dále vycházel z úvahy, že s ohledem na potvrzující výrok II. ve vztahu k samostatnému nároku - náhradě škody za náklady vynaložené žalobkyní za její právní zastoupení v posuzovaném správním řízení, ve kterém za stát jednalo Ministerstvo pro místní rozvoj, řízení skončilo, a proto ve smyslu § 151 o. s. ř. bylo třeba rozhodnout i o náhradě nákladů tohoto řízení.
31. O náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů bylo rozhodnuto ve smyslu § 224 odst. 1 a 2 ve spojení s § 142 odst. 1 a 2 a § 146 odst. 2 věta první o. s. ř. Žalovaná Česká republika - Ministerstvo pro místní rozvoj měla v řízení před soudem prvního stupně z důvodu částečného zamítnutí žaloby (výrok IV. napadeného rozsudku) úspěch co do 63,7 % z žalované částky 11 011 Kč, a proto jí po odečtení částečného úspěchu žalobkyně v rozsahu 36,3 % vzniklo právo na náhradu nákladů řízení v rozsahu 27,4 %. Za řízení před soudem prvního stupně náležela žalované paušální náhrada podle § 1 a § vyhlášky č. 254/2015 Sb. ve spojení s § 13 odst. 3 vyhlášky 177/1996 Sb. v celkové výši 900 Kč, a to za písemné vyjádření k žalobě ze dne 24. 11. 2017, za účasti na jednání soudu prvního stupně ve dnech 11. 5. 2018 a 22. 6. 2018, z čehož 27,4 % činí 246,60 Kč. Vzhledem k částečnému zpětvzetí odvolání žalobkyně ohledně výroku III. rozsudku soudu prvního stupně bylo lze dovodit, že žalované náležela plná náhrada nákladů odvolacího řízení, a to za písemné odvolání ze dne 5. 9. 2018, písemné vyjádření k odvolání žalobkyně ze dne 22. 2. 2019 a účast na jednání odvolacího soudu dne 21. 3. 2019. Písemné podání žalované ze dne 20. 3. 2019 odvolací soud neposoudil jako účelně vynaložený náklad, neboť námitku o příslušném orgánu jednat v daném případě za stát mohla žalovaná uplatnit již ve svém odvolání, přičemž dále obsahem tohoto podání bylo zopakování jejích námitek již dříve uplatněných. Za odvolací řízení tedy žalované náležela paušální náhrada podle § 1 a § vyhlášky č. 254/2015 Sb. ve spojení s § 13 odst. 3 vyhlášky 177/1996 Sb. v celkové výši 900 Kč. Celkové náklady žalované za řízení před soudy obou stupňů ohledně náhrady škody ve výši 11 011 Kč s příslušenstvím činily 1 146,60 Kč.
32. V dalším řízení soudu prvního stupně nezbude, než aby věc o odškodnění nemajetkové újmy znovu projednal s příslušným orgánem státu, kterým v tomto případě s ohledem na shora popsany průběh správního řízení a judikaturu Nejvyššího soudu je Ministerstvo financí. Přitom s přihlédnutím k charakteru posuzovaného řízení se v souladu se stávající soudní judikaturou vypořádá, jak s nárokem žalobkyně, tak se všemi námitkami vznesenými žalovanou stranou.

Poučení

Proti tomuto rozsudku není dovolání přípustné.

Praha 25. března 2019

Mgr. Michael Nippert
předseda senátu